

Chương 8

Nàng Không Ra Tay, Ta Ra Tay

Trong tiếng đàn thanh nhã, bình cầm tiếng t x y ra. Mỉm cười còn đang chìm đắm trong tiếng nhạc, nào có ngờ c sát c l i t nhiên xuất hiện th này!

Trong khoảnh khắc dây đàn t, Ninh Thi Văn lập tức tung người bắt d y, trong bàn tay phải xuất hiện một thanh ch y th s c bén, sau nháy mắt đã liên tiếp ánh ra tám chiêu về phía D Thu Ngôn bên phải L Thu o, tay trái thì vùng lên, b y m i thì tiếp liên tục về phía L u Khôi bên trái L Thu o. Tuy nhiên danh vị tài phóng ám khí, c ng i trên giang h g i là “Phi di p th ” nh ng lúc này, chân tay L u Khôi không kh i lu ng cu ng, không k p ng n c n, ch có thể lùi về phía sau né tránh. Song D Thu Ngôn nh ã oán c s có bình cầm này, tr ng ki m k p th i rút ra, th y chiêu chiêu, ép Ninh Thi Văn phải lùi l i.

L Thu o vẫn đang mỉm cười nhìn Thanh Nhi lúc này đang hóa thân thành Lâm Vân, u óc m m m, quên hết tất th y, nào có ngờ c s i dây đàn kia l i t ng t t lia, hóa thành ám khí bên th ng v phía tim mình. H n nh th m l n này tiếp phi ch t nh ng l i ch t th y có một luồng l c l n truy n t i t sau lưng, y mình qua mặt bên, tuy b ngã au nh ng t x u gì c ng gi c tính m ng. Trong cơn kinh hoàng khi p vĩa, h n n m sống soài ra t, không bỏ d y n i, sau phút ch c ng n ng , m t tiếng kêu kinh hãi m i b t ra!

Mỉm cười ng ch n tr c m t L Thu o, m t l nh t a b ng s ng, ôi hàng lông mày nhíu ch t, hai ngón tay kẹp chặt dây đàn, c p m t l nh lũng nhìn Thanh Nhi, ng o ngh c t tiếng: “ nh t sát th đ i tr ng Trùng i s ch ng qua c ng ch có v y!”

Ng i này có một n t ru i ch mi tâm, thân hình không h cao l n, th n thái hung hãn, mang tiếng cho ng i ta c m giác vô cùng nguy hi m, chính là vua sát th h c o, k c cho là sát th l i h i nh t trong gi i h c o g n tr m n m nay, Qu Th t Kinh!

M y tiếng va chạm “tinh tang” kh vang lên, thì ra tiếng lúc này, m y viên thì tiếp liên tục mà Ninh Thi Văn ném ra m i va vào t ng. Lôi Kinh Thiên v a rút c tr ng ki m ra, lập tức quay l y Ninh Thi Văn. Hai người l y nhanh ánh nhanh, không hề nghe tiếng binh khí va chạm. Cát Xung vùng n ch ng ánh về phía Thanh Nhi, “t ng” m t tiếng, cây đàn trên tay Thanh Nhi l i t

thêm một dây nữa. Dây này bên tay phải Cát Xung khi nhìn phải né tránh vô cùng cẩn thận.

“Keng” một tiếng, kim cương Lôi Kinh Thiên rơi xuống và chạm vào dây thừng của Ninh Thi Văn. Hai người đứng thẳng đứng, lặp lại động tác, và vì vậy im lặng.

Một lúc sau dây này nằm trong tay phải của Qu Thát Kinh, nhưng còn lại vẫn dính liền với dây này. Thanh Nhi đứng bên cạnh nhìn dây này và nghĩ rằng may mắn lắm. Sau khi nhìn kỹ thì cảm thấy ngạc nhiên, bất ngờ tự nhiên xuất hiện mà không có ai báo trước đây là ai, nàng bèn hỏi người kia: “Qu Thát Kinh!” Người nói tuy thoáng vẻ sửng sốt nhưng vẫn bình tĩnh, nói: “Qu Thát Kinh!” Người nói tuy thoáng vẻ sửng sốt nhưng vẫn bình tĩnh, nói: “Qu Thát Kinh!”

“Tôn Linh Văn tự nhiên lộ vẻ, thì cứ đứng nhìn hóa thân muôn vạn, tính toán càng, thậm chí còn lộ vẻ Hoa Tiễn Lộ. Thanh Nhi đứng bên cạnh nhìn dây này và nghĩ rằng may mắn lắm. Sau khi nhìn kỹ thì cảm thấy ngạc nhiên, bất ngờ tự nhiên xuất hiện mà không có ai báo trước đây là ai, nàng bèn hỏi người kia: “Qu Thát Kinh!” Người nói tuy thoáng vẻ sửng sốt nhưng vẫn bình tĩnh, nói: “Qu Thát Kinh!”

Thanh Nhi đứng bên cạnh nhìn dây này và nghĩ rằng may mắn lắm. Sau khi nhìn kỹ thì cảm thấy ngạc nhiên, bất ngờ tự nhiên xuất hiện mà không có ai báo trước đây là ai, nàng bèn hỏi người kia: “Qu Thát Kinh!” Người nói tuy thoáng vẻ sửng sốt nhưng vẫn bình tĩnh, nói: “Qu Thát Kinh!”

Qu Thát Kinh cảm thấy ngạc nhiên. “Trùng trùng gì vậy, trong tay mình còn rơi rớt ngay, lần này lại phải bình tĩnh mà chờ đợi.”

Tôn Linh Văn cúi đầu nhìn dây này trong tay. “Ta còn nắm lấy dây này chớ phóng ra, vậy mà động đậy thì sao?”

Qu Thát Kinh cười nói. “Ngươi cứ chờ xem!”

Tôn Linh Văn nhìn Ninh Thi Văn đứng bên cạnh, thấy thái độ nàng ta kiên nhẫn, vẻ mặt đã chuyển thành làm người khác cảm thấy lạnh lẽo, trong lòng không khỏi thấy ngại. Nàng và Ninh Thi Văn sớm đã tính toán vì vậy dùng Kinh Ca chầu chầu đã có hiểu ý, cho nên trước tiên Ninh Thi Văn giữ vẻ thản nhiên nhưng mình là Tôn Linh Văn khi nhìn thấy bóng lưng phòng, còn nàng thì hóa thân thành Lâm Vân, sờ tay trong lúc ám ngữ kia mà hiểu ý nàng. Vì vậy cho rằng đây là một kế hoạch kín kẽ nhưng không thể nói, chỉ cần nói tuy Thuyết Tri Hàn đã rõ ràng nhưng vẫn còn có Quý Thát Kinh đây.

Không ngờ hai nhân vật đáng sợ nhất trong phật giáo quân u này đây, có thể thay Minh Tông quân đã quy thuận phen thì ng b i v i Trùng Sĩ.

Tên Linh Văn như liliidn dồ c a Trùng Sĩ tr c lúc lên ng: “Làm sát thủ, phải tránh s b ng b t, x c n i!” Rồi nàng thì dài m t h i, vì c ã n n c này, ch c còn cách d c h t toàn l c mà li u m t phen thôi. Tuy ánh m t ch a t ng r i kh i Qu Th t Kinh nh ng khéo m t nàng l i ng m quét qua phía L Thu o lúc này m i h i bình t nh tr l i, ang lù n bên c nh gã nh cao th c a ph t ng quân...

Th nh ng ngay n Trùng Sĩ c ng b th ng d i tay Qu Th t Kinh, nàng làm sao có thể gi t c L Thu o ngay tr c m t h n này? Hu ng chỉ bên c nh còn có m y gã i cao th khác nh h ói rình m i, và còn có tay D Thu Ngôn khi n nàng không sao nhìn th u nông sâu!

D Thu Ngôn a m t nhìn Ninh Thi V , tuy tình hình hi n ang vô cùng c ng th ng nh ng y v n t i c i th n nhiên: “Ta s m ã nh n ra v Lâm ti u th này là do Thanh Nhi cô n ng óng gi , trong tình hu ng nh v y, l i c nghe khúc nh c v a r i, t t nhiên có thể óan ra Thanh Nhi cô n ng chính là T n Linh Văn. Nh ng ta v n ch a rõ Ninh Công chúa r t cu c là th n thánh ph ng nào?”

Ninh Thi V th y k ch ã hình thành th h p vậy, l i nhìn qua phía Qu Th t Kinh, tên sát thủ mà ng i trên giang h kinh s nh t, bi t r ng hôm nay ã không th thoát c, bèn ng o ngh nói: “Ta là ai không quan tr ng, dù sao hôm nay ta và T n cô n ng c ng s cùng ti n cùng lùi.”

D Thu Ngôn ch ki m lên tr i, th dài m t ti ng. “B y s i đây àn c a T n cô n ng ã t m t hai, khí th c ng thua kém hoàn toàn, còn c n ph i ra tay n a sao?”

T n Linh Văn c ng th dài, nói: “N u ch có mình Qu Th t Kinh thì v n có s c li u m t phen, nh ng n u tính thêm c công t , b n ta d ng nh ch còn ng th t b i.”

D Thu Ngôn b t c i, nói: “Ch ng l cô n ng cho r ng b n thân cô n ng có thể m t mình ch l i Qu tiên sinh sao? Ch e là ang tính k thoát thân thôi.” Rồi l i a m t nhìn L u Khôi. “L u Tri huy n và hai v huynh ài Lôi, Cát ch c n phòng k ch tr n ch y là c, ta s ph trách trông ch ng Ninh Công chúa. Chúng ta hãy xem xem Qu tiên sinh s i phó v i nh t sát thủ d i tr ng Trùng Sĩ nh th nào.”

Qu Th t Kinh c ng ng ng u, c i r . “Ngay n Trùng Sĩ c ng b th ng trong tay ta, ta xem xem con nhóc ng i có b n l nh gì mà dám c t l i nông cu ng.”

Lưu Khôi th y i c c ã nh, trong lòng vô cùng tho i mái. Ph i bi t r ng, n u L Thu o x y ra chuy n g i trên a bàn c a h n, m t ch c quan ch là vi c nh , ch e ngay n tính m ng c ng khó gi c. Nghe th y l i c a D Thu Ngôn, h n và Lô i Kinh Thiên, Cát Xung l p t c vâng theo, i ch n ng lui c a hai ng i T n, Ninh.

T n Linh V n và Ninh Thi V ch còn i m t v i ba ng i Qu Th t Kinh, D Thu Ngôn và L Thu o, s c m t c hai u h t s c n ng n , chu n b d c toàn l c li u m t phen.

T n Linh V n h t nh u ngón tay, ti ng àn l i vang lên. Th i c , àn có b y dây n m âm, v a r i hai s i Hoàng Chung và M n Giác ã t mà ch ng c vi c gì, gi ch còn l i n m s i nh ng nằng v n g y c thành làn i u. Trong ti ng nh c k o, T n Linh V n kh th dài. “Ta s m ã nói v i D công t r i, khúc nh c c n àn n cu i cùng v n ph i àn, vi c c n làm n cu i cùng v n ph i làm! Cho dù l c b t tòng tâm nh ng c ng ch có th d c h t s c mình thôi...” L i còn ch a d t, s c m t T n Linh V n t nhiên tr ng b ch, ngón tay út búng m nh ra, s i dây àn b kéo c ng mà Qu Th t Kinh ang gi m t u l p t c t l i a. Qu Th t Kinh không ng t i vi c này, l c o s ra b h t, nh t th i th t th n. Cùng lúc y, b n s i dây àn ng lo t t o n, b n th ng v phía b n i huy t tr c ng ch n.

T n Linh V n r t cu c ã l i ra tay.

B n s i dây àn tuy cùng t m t lúc nh ng t c l i có nhanh có ch m, bên trên c T n Linh V n truy n h t công l c vào, nh ng ti ng xé gió “xùy xùy” vang lên không d t.

Qu Th t Kinh không i s c m t, hai tay ng th i vung ra, m i tay ch p l y hai s i dây àn, sau ó xoay tròn m y vòng cho dây àn qu n vào tay. Ph n dây àn còn l i l p t c tr nên th ng t p nh ng ngay sau ó l i vòng lên chính gi a, t o thành m t ng cong, thì ra T n Linh V n không ng l i b s tr ng dùng s o n, quy t nh so u n i l c v i i ph ng! Th nh ng i m t v i Qu Th t Kinh thành danh ã m y n m, hành ng này th c ch ng khác gì thiêu thân lao u vào l a.

Ph n cong trên dây àn di chuy n d n d n v phía T n Linh V n, chính là do n i l c bá o c a Qu Th t Kinh ang t i n hành ph n kích.

T n Linh V n quát kh m t ti ng, u ngón tay l i búng m nh ra, b n s i dây àn ng lo t t r i kh i cây àn, còn nằng không ng l i tri t i n i l c.

M i ng i nh t t c kinh, trong khi n i l c c a Qu Th t Kinh ang cu n cu n tràn n mà l i thu h i n i l c nh th thì ch ng khác gì: t sát. B n s i

dây đàn t nhiên t ng t c, âm th ng v phía khuôn m t xinh p nh hoa c a T n Linh V n...

T n Linh V n m t ng c b ng, m t ti ng “xo t” vang lên nghe nh xé v i, s i dây đàn cu i cùng tên Nhụy Tân r t cu c ã t lia. Không ng T n Linh V n l i hoàn toàn b m c s an nguy c a b n thân, s i dây đàn cu i cùng âm th ng v phía L Thu o. ây là s i dây đàn cu i cùng và c ng là s i l n nh t, c nàng d n h t công l c toàn thân vào, t c lao i c c nhanh, bên trong còn nh n ch a ti ng sâm sét. òn t n công này, có th nói T n Linh V n ã dùng c tính m ng c a mình ánh i...

M i ng i l i c kinh, L Thu o bi n h n s c m t, không ng c T n Linh V n ã trong tuy t c nh mà v n không quên vì c l y tính m ng c a mình, hoàn toàn không tâm t i s ph n kích toàn l c c a Qu Th t Kinh.

Ch t th y... hai bàn tay c a Qu Th t Kinh u n éo k d , sau nháy m t ã thoát ra kh i b n s i dây đàn. Th mà b n s i dây đàn ang qu n l y ch là c p bao tay Vân Ti trong su t, không màu c a h n mà thôi. Qu Th t Kinh ch p hai tay l i, ch n ng s i dây đàn cu i cùng c a T n Linh V n...

Khi ó, ch ng ai ng trên tay c a Qu Th t Kinh còn eo bao tay, c ng ch ng ai ng võ công c a Qu Th t Kinh l i o đi u n nh ng này...

T n Linh V n ng ng n th dài, trong tình hu ng nh v y mà v n ch ng th thành công, nàng ã hoàn toàn tuy t v ng.

Ninh Thi V m t v ng nét s u nh ng v n c m ch t thanh ch y th trong tay, d c toàn l c chém v phía b n s i dây đàn ang lao nhanh t i.

L Thu o tr n t nh tr l i, trong u th m chí còn b t u ngh n vì c nên làm th nào khi n n t xinh p kia th n ph c đ i thân th mình.

L u Khôi vui m ng ra m t, l n này l p c i công, ngày sau con ng công danh c a h n t s còn th ng ti n r t nhi u.

Lôi Kinh Thiên th m thán ph c, trí tu và b n l nh ng bi n c a sát th áng s nh t thiên h th c hi m ai có th so sánh.

Cát Xung nhìn bàn tay duy nh t còn l i, Minh T ng quân có cao th nh Qu Th t Kinh giúp s c, k c t tay nh mình li u có nên suy ngh n vì c cáo lão h i h ng không?

Qu Th t Kinh c i ha h . “ t c a Trùng i s qu nhiên u là h ng nhân v t ch u x thân vì ngh a, ch ti c r ng ta ã phá m t s i dây đàn cu i cùng này r i, ng i còn có th dùng cái gì ra tay n a?”

Còn D Thu Ngôn... D Thu Ngôn t nhiên nh y v t lên, vung ki m, ng thân, c i dài. “Nàng không ra tay, ta ra tay!”

t nhiên, trong i s nh c a tòa hoa lâu Ninh Công Chúa ch ng còn b t c ti ng ng nào, khung c nh chìm vào t nh l ng, ch có nh ng bóng ki m ng p tr i, t a nh sóng d vô b cu n cu n, t a nh s m rung ch p gi t ùng, t a nh l c xoáy cu n ph ng m i th , t a nh l l t bao trùm t t th y, l i t a nh ng n l a nóng b ng có th thiêu t b t c th gì...

ó là m t ng n l a c chu n b ã lâu, không th gì có th ng n c n n i, s n sàng nh n chìm m i th ; ó là m t tia sét không có i m kh i u nh ng l i có i m k t thúc, sau kho nh kh c ã i c c ngàn d m, xé rách không gian mà lao t i. M i ng i có th c m nh n rõ ràng nh ng s bi n hóa c a l i ki m ó t lúc b t u cho t i khi k t thúc, và c ng bi t rõ r ng ó là m t òn t n công tuy t di u t a nh ki t tác c a ông tr i, h n n a còn vô cùng t nhiên, không có i m nào có th chê trách dù là nh nh t...

Th nh ng, ai mà ng c sau muôn vàn s bi n hóa k o khôn l ng, nh ng bóng ki m kia ã h p l i thành m t th , nh m th ng t i... Qu Th t Kinh!

Qu Th t Kinh quát l n, lui nhanh.

L i ki m y theo sát không r i. H n d a vào t ng, kêu lên kinh hãi và ng ng n.

Máu b n tóe lên, ngay ch n t ru i trên mi tâm Qu Th t Kinh...

T ng n t to c, khói b i bay m t m , Qu Th t Kinh phá v t ng, chui ra phía sau, r t cu c ã tránh thoát vô s h u chiêu c a l i ki m ó, l i trên m t t m t bãi máu to, không còn tung tích...

Nh ng bóng ki m tr v trong vô hình. D Thu Ngôn c i t m t m ng m t bên, t a nh ch a t ng có chuy n gì x y ra.

L Thu o kêu th m m t ti ng, s i dây àn cu i cùng kia r t cu c ã âm vào ng c h n.

“Keng”, thanh ch y th c a Ninh Thi V mi n c ng ch n c b n s i dây àn mà Qu Th t Kinh y ng c tr l i, dây àn và ch y th ng th i r i xu ng t.

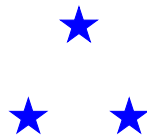
L Thu o ôm ng c ngã l n ra t, dù h n có né tránh th nào, n cu i cùng v n ph i táng m ng trong thành Thiên Châu. C i h n không bi t ã h y ho i s trình b ch c a bao nhiêu thi u n nhà lãnh, gi ây ph i ch t th m nh v y, âu c ng coi nh báo ng.

Tên lính. Các đám người không ai dám tin vào những biến hóa xẩy ra trước mắt, dù người này, không nói những gì nào.

Khỏe miệng Cát Xung mở máy, người anh nói gì đó, chết thây thanh kiếm của Đệ Thu Ngôn lợi trổ, kiếm khí nhập vào mắt, lập tức câm miệng.

Đệ Thu Ngôn vẫn tỏ vẻ bất mãn như thường, nghiêm túc cất tiếng: “Lão Thu không tham ô một đồng tiền quân lương, bệ hạ hình vâng lệnh trước nữa, hãy nhìn ngoại cảnh này, hãy xem quy tắc!”

Lời Kinh Thiên vang lên trước mắt, lời hứa hẹn trước xu hướng. Bất chợt “leng keng” một tiếng, thì ra Lưu Khôi đang lúc thẫn thờ ánh rìn m ám khí trong tay xu hướng.

Trên con đường núi vắng vẻ ánh trăng soi, ba bóng người đi nhau bước, chính là Đệ Thu Ngôn, Trần Linh Văn và Ninh Thi Văn.

Đệ Thu Ngôn cất tiếng hỏi: “Ninh cô nương này bây giờ vẫn chưa chịu nói tên thật cho ta biết sao?”

“Không gì đâu công tử, ta là người của Diêm Thiên Nhai, phân nhánh Giang Nam, tên gọi Tôn Môn Nhi. Ninh Công Chúa vẫn là sứ nhân nghị quyết của Diêm Thiên Nhai này!”

“Ha ha, H Trùng Ngưu Bông, Ninh Công chúa, à không, thì ra Tôn cô nương là người của Phong Nhị, chúng ta trách lời sứ nhân sàng lọc sắc mắt sát L Thuở nào thôi.”

“H Trùng Ngưu Bông” chính là bản văn hi vọng vô cùng nói tiếng trên giang hồ hiện nay: “H” là chữ H Thiên Lô, bang chưởng môn hội bang Liệt Không bang; “Ng” là chữ chưởng môn phái Hoa Sơn Vô Ng” là sứ, người suất hai miền không nói một lời như lời cam tâm tình nguyện phá vỡ B Khử thi nhân công mà vì dân chúng mà; “Trùng” tự nhiên chính là bản chưởng môn sát thủ Trùng Cửu chuyên giết quan tham, thanh danh vang khắp thiên hạ; còn “Bông” là nói tên hi vọng Phong Bông, người bản địa mà trước đây dùng Phá Lãng trừu giết chết Ngụy công tử, thủ lĩnh S Thiên Nhai trên núi Nga Mi. Phong Bông vì báo thù nhà nên đã giết chết Ngụy công tử mà mình yêu sâu sắc từng người Ngụy công tử và S Thiên Nhai đó không rõ tung tích, nàng đã lập nên tổ chức Diêm Thiên Nhai, kẻ thù của di chúc của Ngụy công tử, một

lòng i ch v i Minh T ng quân. Tuy võ công c a Phong B ng không cao nh ng có “Công t chi thu n” Quân ông Lâm m t lòng phò tr , thêm vào ó nàng còn là con gái c a B c Thành V ng, có th hi u tri u các b h c c a ông ta ngày tr c, do ó Di m Thiên Nhai ã tr thành th l c l n nh t i kháng v i Minh T ng quân. Tôn M n Nhi n t Di m Thiên Nhai, nh v y vi c nàng ta tr giúp T n Linh V n ám sát L Thu o, nh t m u s d i tr ng Minh T ng quân c ng không có gì k l .

Tôn M n Nhi c i, nói: “Không sai, Lâm Vân cô n ng th t s hi n gi c ng ang trên ng t i Di m ThiênNhai r i. Cô y phiêu b t c i, bây gi ã không c n ph i lo l ng n vi c l u l c h ng tr n n a.”

T n Linh V n t u n gi không nói gì t nhiên c t ti ng: “Bây gi D công t ã có th nói thân ph n cho b n ta bi t ch a?”

D Thu Ngôn a m t nhìn v h ng chân tr i xa t p, i m nhiên nói: “Ha ha, ta chính là D Thu Ngôn, tr c ây là m t b khoái c a b Hinh, bây gi v a ph m ph i sai l m l n nh v y, còn có th có thân ph n gì c n a!”

Tôn M n Nhi c i, nói: “Hi hì, nh v y công t nói ph ng l nh truy nã L Thu o xem ra là nói d i r i? Có i u, n u không nh công t l a c Th y Tri Hàn và Qu Th t Kinh...” Ngh n võ công áng s c a Qu Th t Kinh, nàng không kìm c th m c m th y trái tim bu t giá.

D Thu Ngôn m m c i, g t u. “May m n thay có Hoa Ti n L d c Th y Tri Hàn i, n u không, ta th c khó lòng g t c v i t ng qu n c a ph t ng quân này.”

Tôn M n Nhi th dài, than: “Ch áng ti c, nhất ki m ó không th k t li u tính m ng c a Qu Th t Kinh.”

T n Linh V n nh l i c nh kinh tâm ng phách v a r i, s c m t không kh i tái nh t. “Qu Th t Kinh c i làm sát th , c m giác nh y bén vô cùng, cho nên nhất ki m ó c a D công t cao minh ch ch có chiêu th c mà không có sát ý, n u không nh t nh s b h n phát hi n ra ngay. Có i u, sau này công t nh ph i c n th n, Qu Th t Kinh nh t nh s tìm c h i báo thù.”

Ngh n th o n xu t qu nh p th n c a Qu Th t Kinh, D Thu Ngôn c ng không kìm c th m kinh hãi. Nh ng y nhanh chóng t chuy n này qua m t bên, a m t nhìn T n Linh V n. “H i nãy khi chu n b g y àn, T n cô n ng nh h i ta chuy n gì v y?”

T n Linh V n nhìn n t khi n mình khó lòng nhìn th u nh t trong i này, c i nói: “Khi ó công t nói là có ba m c tiêu c n truy b t, ng i th nh t là Trùng i s , v y hai ng i còn l i là ai?”

D Thu Ngôn cười. “Khi đó cô nàng đi mất nh nh thì có phải đã oán ra cảm xúc tiêu hai mà ta muốn biết chính là L Thu không?”

Tôn Linh Văn mỉm cười, lắc đầu. “Khi đó ta nào dám nghĩ như vậy, chắc hẳn thấy rõ ràng công tác của anh n ra Lâm Văn là do ta óng gì nh nh gì không v ch tr n, bên trong t có i u k l , có khi chúng ta là b n ch không phải ch c ng nên...”

D Thu Ngôn cười ha hả. “Th c ra b Hình c ng t ng h l nh truy nã L Thu o nh ng ai ch ng bi t ó ch là làm b làm t ch, có ai ng c ta l i th t s gi t ch t L Thu o. óng c i thay óng ng i L u Khôi, không ng l i không dám c n ng ta...”

Tôn Linh Văn trầm ngâm nói: “Ta nh p môn mu n nh t, ch a t ng c g p nh s huynh T Sinh Ki p, ch bi t huynh y ki m pháp cao siêu, tính tình cu ng ng o, l i có th o nh t s c xu t qu nh p th n...”

D Thu Ngôn kh l c u. “ óng t i c, cô n ng oán nh m r i! Ta t lâu ã nghe n i danh c a K trung sinh ki p nh ng ch a l n nào có duyên g p m t.”

Tôn M n Nhi ch t v trán, kêu lên: “Ta bi t công t là ai r i.”

“ , cô n ng nói th xem!”

T lâu ã nghe nói th v khí l i h i nh t c a Trùng i s không phải là b n i t C m K Th H a, mà là Thi t H n nh. Nh ng ta c m th y ó có l là m t ng i, và công t ch c h n chính là Thi t H n nh c a Trùng i s , óng không?”

D Thu Ngôn b t c i, n ng c, nói: “Nói b a, ta ng ng là th n b c a b Hình, sao l i là m t cái bóng c!”

“ !” Tôn M n Nhi a m t nhìn qua phía Tôn Linh Văn. “T n cô n ng mau nói cho ta bi t lai l ch c a Thi t H n nh i, th c ra ng i trên giang h có ai mà không c m th y tò mò v i v i c này ch !”

Tôn Linh Văn ch m rãi l c u. “Ta c ng không bi t Thi t H n nh c a s ph r t cu c là gì.”

Tôn M n Nhi vô cùng ng c nhiên, l i nhìn qua phía D Thu Ngôn, h i: “Công t ch ng có chút quan h nào v i Trùng i s , l i th c s là m t th n b , c gì phải giúp b n ta nh th ?”

D Thu Ngôn nghiêm túc nói: “Minh T ng quân tàn bạo hi u sát, m t tay che tr i, L Thu o n i giáo cho gi c, phạm là nam nhi nhi t huy t trong giang h , có ai mà không mu n tru đi t b n chúng ch !”

Tôn M n Nhi gi t mình b ng t nh. “Thì ra công t mu n thay tr i hành o!”

D Thu Ngôn c i r . “ úng v y y, gia ph t nh ã d y ta, con ng i s ng trong giang h chính là thay tr i hành o.”

“V y m c tiêu th ba mà công t mu n truy b t là ai th ?”

Hào khí dâng cao, D Thu Ngôn ch p ch p m t v i Tôn M n Nhi. “Ta bây gi ã th này r i, sao còn ti p t c làm th n b c, có i u, dù th nào ta c ng s t ra cho mình m c tiêu ti p theo. Cái m c tiêu th ba này, bây gi v n ch a th nói ra c...” R i y ch t chuy n ch : “Th y Tri Hàn ã i truy sát Hoa Tì n L , ta còn mu n giúp v h o b ng h u này m t chút, xin c cáo bi t t i ây, hai v cô n ng i ng nh b o tr ng!” D t l i, y bèn v y tay t bi t, xoay ng i r i i.

Tôn M n Nhi nhìn theo bóng l ng ng i thanh niên b ngoài thì nh ch ng tâm t i vì c gì nh ng th c ra m i vì c ur t có ch ki n này, l n ti ng nói: “ ng quên r ng l n sau n tìm ta, công t không c n tr tì n âu...”

Ti ng c i phóng khoáng c a D Thu Ngôn v ng l i theo làn gió. “Tôn cô n ng không c n nh c nh , vì c có ng i m i ta không bao gi quên âu, có l m t ngày nào ó ta s n Di m Thiên Nhai th m các v ” Sau m y l n r ngo t, bóng l ng y ã hoàn toàn bi n m t, không th nhìn th y n a.

T n Linh V n ng ng u lên, d ng nh ch t hi u ra i u gì ó. “Ta ngh ta ã bi t cái bóng c a s ph r t cu c là th gì r i.”

Tôn M n Nhi v i vàng h i: “Là gì v y?”

T n Linh V n không áp mà h i ng c l i: “Cô th nói xem, t i sao chúng ta l i chung s c ng lòng i phó v i Minh T ng quân? T i sao m t n t y u u i nh Lâm Vân cô n ng l i ch u vì chúng ta mà không tì c c t i v i Minh T ng quân? T i sao m t ng i v n không h quen bi t nh D Thu Ngôn c ng ch u giúp chúng ta gi t L Thu o?”

Hai m t sáng lên, Tôn M n Nhi nh hi u ra i u gì ó, v tay b t th t: “ úng, úng, úng, bây gi ta ã bi t Thi t H n nh, th v khí khi n cho t t c l tà ma ngo i o ph i táng m kinh h n c a Trùng i s r t cu c là th gì r i!”

Hai cô gái nhìn nhau cười, trong tiếng cười như rót, hai bóng người tha thướt dần biến mất giữa màn đêm mờ mịt, mê mẩn mang...

Vi Thanh

Trên ghế Trùng Bích, ông lão ó m m cười hi hi thi u niên múa áo:
“Phong Nhi, vì sao thông minh của con, bây giờ ch ch n ã oán ra Thi Sĩ Văn Hàn
nh của Trùng Bích r t cu c là th gì r i ch ?”

Thi u niên múa áo lặng im suy nghĩ hồi lâu rồi nghiêm nghị ng ng u.
“Con nghĩ ó chính là chính nghĩa!”

H T T P 1